

ULLS DE GEL

Carolina Solé
ULLS DE GEL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *OJOS DE HIELO*
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2013
© CAROLINA SOLÉ, 2013
© DE LA TRADUCCIÓ DEL CASTELLÀ: LLUCIA RAMIS, 2013
© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2013
DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1603-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 5.830-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*Al meu pare i a l'àvia Anita,
sens dubte els més sorpresos del cel
per tot això.
I a tu, lector, per confiar en
aquesta història.*

*Novembre de 2011,
Santa Eugènia, era dels Bernat*

Els ulls petits i inquietos del corb s'apartaven i tornaven al seu objectiu un cop darrere l'altre. Des de dalt de l'estaca, vigilava els moviments que feia la seva companya i, al mateix temps, el nou receptacle per a insectes que havia descobert: el cos d'un home immòbil estirat damunt de la terra remoguda d'una era. Feia hores que hi era. Les mosques i alguns escarabats hi ponien els ous i començaven a succionar-lo. Ja no era més que una part de la cadena tròfica.

L'activitat incessant de la fauna del femer, on la seva companya treballava sense descans apujant i abaixant el bec rítmicament a intervals breus, contrastava amb la quietud de l'alba hivernal. De tant en tant, el corb aixecava una de les ales i hi furgava a sota amb interès. Tot seguit recuperava la posició alzinada i solemne del vigia.

Però quan va veure el primer llampec, els seus ulls es van clavar en una espurna encisadora que acabava de descobrir. Amb el segon fulgor, va desplegar les ales i va impulsar-se per aconseguir aquell botí. Va voletejar damunt del cos inert i va aterrar un parell de metres més enllà. Llavors va avançar amb moviments bruscos, curiosos i desconfiats, però sense vacillar. El petit cap de l'animaló es bellugava espasmòdicament mentre els seus ulls negres, dividits entre el femer i el seu tresor, no paraven quiets ni un segon.

Ja gairebé fregava la jaqueta de l'home quan, d'un

salt, les seves potes, poderoses, es van posar damunt del cadàver. No era la primera vegada que ho feia. Va mirar al seu voltant i un altre cop cap a l'anell. Ben estirat, va avançar a poc a poc per la roba gebrada i, quan se li va enredar una de les potes, va desplegar una mica les ales per ajudar-se i poder avançar amb un altre petit salt excitat. Ni tan sols aquell aleteig potent va aconseguir apartar les mosques robustes i grises que furgaven als orificis i les parts exposades del cos.

Feia hores que havia començat el *rigor mortis* i el fred mantenia dur com una roca allò que havia estat un cos viu, amb cèl·lules i glòbuls actius. La tarda anterior, el corb hi havia anat per endur-se el primer botí i proporcionar a les mosques un parell de cavernes sangonoses on ficar les trompes. Ara, el líquid viscos que llavors havia relliscat fins a crear una taca viva damunt la terra no era més que una ombra fosca i resseca.

L'ocell va avançar per l'esquena de l'home fins al seu cap, ple de cabells blancs, i, d'un salt, es va col·locar davant de l'objecte que provocava el seu desig. La mà humana, aferrada a la terra com una urpa, va emetre un llampec, i l'animal va clavar els ulls, encantats, en aquell punt. Quasi de seguida, va fer el primer cop de bec. Al cap d'un instant, amb un seguit de picades brusques, va intentar arrabassar el seu tresor del dit encartonat. Però, tot i que s'hi ajudava amb la llengua, el seu bec, dur i letal, amb prou feines va aconseguir deformar l'anell i esguerrar la carn cerúlia de la mà. A la fi, un espetec sec va confondre's feblement amb el soroll de l'aleteig quan l'enèsima picada va acabar trencant l'os.

La nit anterior, aquell gest hauria provocat una carnisseria sagnant, com va passar quan va foradar-li els ulls. Però, ara, l'escena era grisa i freda com el matí de novembre.

El corb va volar fins a recuperar la seva posició damunt de l'estaca de fusta, al costat del femer, i va començar a emetre sons. Era com si conversés amb ell mateix, grallant i parlotejant sense parar. Feia el mateix soroll d'un líquid que clapotegés en una canonada. Quan la seva companya va acabar l'activitat, va transformar-se en un sotragueig. I, llavors, tots dos van emprendre el vol cap al seu tresor.

La Kate es balancejava amb suavitat per no cremar-se amb l'aigua de la dutxa. Sens dubte, el que havia fet aquella nit tindria conseqüències, i la inquietava saber-ne l'abast. L'advocada Salas no encaixava bé ni sentir-se vulnerable ni fer un pas fals. Despertar-se sola al llit enorme d'una suite de l'hotel Arts no augurava res de bo. Des que havia entrat al seu equip, aquella era la primera vegada que en Mendes no li havia parlat del cas que estava portant... cosa que demostrava que tot estava canviant, i no per a bé.

Mentre es deixava castigar per l'aigua, va tancar els ulls. Per un moment, va desitjar tornar enrere, que tot hagués estat una fantasia, i continuar sent la mà dreta d'en Paco Mendes, el mític fundador del bufet i el seu accionista principal.

Però la Kate desitjava aquell ascens més que cap altra cosa al món. Feia anys que hi somiava, i sabia que se'l mereixia més que qualsevol dels seus competidors. Aquell nomenament era el fruit de cinc anys sense vacances, sense caps de setmana ni vida social, dedicada exclusivament al seu objectiu, mentre els seus companys gaudien de la vida, es casaven i formaven una família.

Va inclinar-se fora del raig d'aigua per agafar aire i respirar profundament. Allò no estava fet per a ella... Tampoc no li esqueia tenir uns fills als quals deixaria abandonats si li passava res. Ja sabia què era viure una

cosa així, i no els volia fer el mateix. Aquell era el pitjor moment per plantejar-se una possibilitat d'aquesta mena. Amb la crisi econòmica i la incertesa del futur, què se'n faria, d'aquestes criatures? I pel que feia al pare, on trobaria algú que estigués a la seva altura?

Va tancar la dutxa i va enroscar-se els cabells amb les mans per escórrer-ne bé l'aigua mentre els seus ulls vagaven per la ciutat. Molt poca gent es podia permetre el luxe d'observar-la gairebé a quaranta pisos d'altitud, i es va preguntar si algú amb uns prismàtics la podia estar mirant despallada a la luxosa dutxa de la suite de l'hotel Arts.

A la fi, va despenjar el barnús i se'l va posar. El tacte aspre i l'olor asèptica de la roba, tan químics, no li agradaven. Si li sortia una granellada o una al·lèrgia a la seva pell atòpica, els posaria una demanda que recordarien tota la vida. Va sacsejar el cap. Va lligar-se el cinturó i va estendre una tovallola a terra per no trepitjar-lo descalça. Aquell color tan clar del marbre li recordava les làpides gravades del cementiri de Das.

Al mirall, la seva pròpia imatge la contemplava amb atenció. S'hi atansà i observà amb ulls de detectiu el naixement dels cabells al voltant de la cara, buscant-hi el primer senyal. Per sort, no el va trobar. D'acord, però quan comencés a aparèixer ja sabia amb què esborraria els cabells blancs del mapa. La seva mà va anar cap al cistell dels *amenities* de l'hotel i va decidir-se per la crema hidratant. Últimament, la tranquil·litzava examinar la composició de tot allò que menjava o tocava, i ho feia com un hàbit. Va desenroscar-ne el tap i va inspirar. El perfum de lavanda li va recordar la Dana i la finca Prats. Va apartar aquell pensament del seu cap, però es va posar una mica de crema al palmell de la mà i la va estendre per la part interna del braç. Aquella olor se li va aferrar a la pell.

Mentre ho feia, va pensar que l'ascens no li canviaria gaire la vida. Només hauria d'assistir regularment a les reunions del consell i potser la convidarien a alguns sopars o esdeveniments socials. Si calia anar-hi acompanyada, en Lluís seria una bona opció, amb l'única expectativa de mostrar-se com una parella atractiva en representació del bufet. El seu adjunt sabia contenir els gestos amanerats quan l'ocasió ho requerís. A més, amb ell no hi havia l'amenaça d'una escena d'enamorats, perquè compartien interessos: a tots dos els agradaven alts, morens i guapos. En definitiva, fer servir el seu adjunt com a comodí li permetria dedicar tot el seu temps al bufet, i el poc que li quedés se'l dedicaria a ella mateixa. Com havia fet fins aleshores.

Estava tan submergida en els seus pensaments que aquells cops a la porta quasi li van aturar el cor. Va clavar els ulls a la imatge que li tornava el mirall i va buscar la pinta. Segurament era ell. No podia obrir la porta amb aquella fila que feia. Es va lligar el cinturó encara més fort, va arreglar-se una mica l'escot i va sortir del bany mentre es pentinava amb les mans. Quan va arribar a la porta, el cor li batejava amb força.

El noi del servei d'habitacions li va somriure i va entrar per deixar la safata que portava damunt de la taula. La Kate hi va veure un paper doblegat amb el seu nom escrit. Era la lletra d'en Paco. El va agafar i va contenir l'impuls de llegir-lo mentre el feia lliscar dins la butxaca. El jove li va comunicar que el senyor Mendes havia encarregat especialment el detall de les roses, com també el xofer que la Kate tenia a la seva disposició a la recepció de l'hotel.

El cambrer va començar a servir-li l'esmorzar. Era un jove alt i ros, d'aspecte nòrdic i amb accent estranger. Es

movia amb l'elegància dels esvelts, que mai no sembla que tinguin pressa, mentre les seves mans grosses i cuidades traslladaven l'esmorzar de la safata a la taula. La Kate seguia aquells moviments sense apartar la vista del relleu venós del seu dors. Els camins de la vida... Aquelles mans marcades feien que sempre es fixés en l'home que les tenia. En aquell moment, les seves mirades van coincidir i la Kate va sentir que l'havien enxampat. Per primera vegada, va ser conscient que anava despullada sota el barnús, i va girar-se per buscar la cartera. De sobte, tenia pressa per fer-lo fora.

Quan es va girar, ell ja l'esperava a la porta amb la safata buida. La Kate va intuir que somreia mentre s'agafava el barnús per recollir el bitllet que li havia caigut a terra. Molesta, va arribar fent tres passes llargues fins on era ell, va obrir la porta amb força i va deixar la propina a la safata amb la vista clavada a la moqueta. Ell es va inclinar per donar-li les gràcies. Llavors la Kate va retrocedir, i va descobrir la marca.

Aquell petit tatuatge rere l'orella, on li naixien els cabells, la va deixar glaçada. Els colors i la mida eren els mateixos. Va bascular cap endavant per assegurar-se'n. No ho hauria d'haver fet. Ell ho va notar, es va aturar un segon i es va girar cap a ella. La Kate no podia apartar la mirada del dibuix. Quan ho va aconseguir, només va poder entreveure el somriure de suficiència que feia el cambrer.

A la fi va tancar la porta, va passar el pestell i va recolzar-se al marc. Fins i tot amb els ulls tancats, continuava veient la petita *wuivre* verda dins del cercle daurat, que amb prou feines feia dos centímetres, i la mirada burleta de l'estranger. El símbol de les dues serps que es tatuaven els foscots de la vall, com solia anomenar-los amb la Dana,

era la marca dels Kaun, el grup d'adolescents que s'ocupava de distribuir herba i altres substàncies entre la seva colla. La Kate n'havia conegut un molt íntimament, però mai no s'havia cregut aquella teoria que deia que l'origen de l'organització era a l'Europa central i que, disseminats arreu del continent, desenes de joves formaven un exèrcit gairebé invisible que anava calant en el teixit adolescent d'una forma lenta però ferma i inexorable. De sobte li van aflorar molts dubtes al voltant d'aquesta història. Aviat es complirien quinze anys des de l'última vegada que la Kate havia vist un tatuatge com aquell, i el noi que el portava era mort.

Estava donant voltes a aquesta idea quan el so de la seva BlackBerry reptant pel marbre blanc del lavabo la va fer retornar del passat. Va creure que era en Paco. Li devia trucar per disculpar-se per haver-la deixat sola. Havia de ser amable amb ell, però li faria entendre que no li havia agradat gens que la deixés plantada. Encara pensava en el tatuatge quan va mirar la pantalla i va deixar anar un esbufec. El seu abdomen es va destensar de seguida:

—Hola, Miquel.

—...

—No, aquest cap de setmana no podré venir. Tinc molta feina. Es tracta d'un cas important i m'és impossible —va contestar mentre s'examinava minuciosament la pell de la cara en un petit mirall.

—...

—Ja, però qui volia organitzar una festa en honor de l'avi eres tu. Jo només vaig dir que vindria. Tu ja sabies que no podria ocupar-me de res.

Amb un peu damunt del marbre, la Kate es va passar el palmell de la mà per la cama buscant-hi irregularitats, i mentre escoltava el seu germà es va arronsar d'espatlles.

—...

—L'únic que puc fer, si vols, és arribar una mica abans, divendres a la tarda —va concedir sense il·lusió.

—...

—Doncs calcula que hi seré al voltant de les vuit.

—...

—Ja, però no podrà ser. Tinc una cita per dinar amb un client i ja l'he posposada un cop. A més, només s'ha de fer una llista amb el que vulguis, i a La Múrgula s'en-carregaran de preparar-ho tot.

—...

La Kate va arrufar el front:

—I tant que és la meva darrera paraula, què vols que et digui? És una festa absurda que us heu tret de la màni-ga i no hi perdré ni un dia. A més, espero pel teu bé que li hagi explicat que la farem, perquè no li agraden les sorpreses, ja ho saps —va sentenciar.

—...

—Doncs demana-li ajuda a la Dana. Que et faci la llista i truques a la botiga o els l'envies per correu electrò-nic —va exclamar irritada.

Després d'una breu pausa, va agafar aire i va abaixar el to:

—Escolta, he de penjar, que arribo tard al despatx.

—...

—Sí, ja la tinc, per a tot l'any, tal com vam quedar —va contestar, cada cop més impacient.

—...

—No, a mi tant se me'n donava. Vas ser tu qui va dir que ell la llegeix en castellà. Jo només vaig limitar-me a obeir les teves ordres. I a més, ja m'han carregat la subs-cripció al compte, així que no canviarem res. Dissabte farem números. Ara he de penjar.

—...

—No, no m'ha passat res. I repel·lent ho seràs tu. Idiota. —I va prémer la tecla vermella per penjar.

Com sempre, el seu germà estava intentant carregar-li el mort. Ell organitzava una festa absurda i donava per descomptat que ella s'ocuparia de tot, i al final qui acabaria emportant-se la glòria seria ell. Tants anys i encara es pensaven que tenien el dret d'organitzar-li la vida. Que ningú no veia que celebrar els setanta-cinc anys era una cosa estúpida? On s'havia vist una celebració així? Per l'amor de Déu, ni tan sols era un número parell. I a sobre pretenien que ella ho deixés tot per encarregar-se del dinar, quan ni s'havien dignat a demanar-li la seva opinió abans de convocar a tothom. ¿Se suposava que ella, que era a dos-cents quilòmetres de la vall portant un cas capítal per al bufet, a sobre havia d'encarregar-se del càtering? Que ningú d'aquella família no era conscient de qui era ella, i que la seva feina era molt important? Naturalment, podria fer-ho tot sense problema i aconseguir que sortís bé. Però no li donava la gana. Aquesta vegada haurien d'espavilar-se sols. No era tan difícil fer una llista i entregar-la a la botiga dels menjars preparats d'Alp.

De sobte, va notar un buit a l'estómac i va mirar la taula un altre cop. Va pensar en els *steps* del gimnàs i s'hi va apropar per aixecar els bombins dels plats. En Paco li havia demanat un esmorzar complet, i això podia tenir diverses interpretacions, però preferia no aprofundir-hi. Sobretot, si no volia passar el dia donant voltes i més voltes al tema, com feia sempre. Quan ja estava a punt de seure, una gota li va regalimar pel front i va recordar que encara tenia els cabells mullats. Redéu! Va donar una última ullada al menjar i, mentre pensava en el seu germà, va arrencar una de les potes del croissant de mantega abans de tornar al lavabo.

No permetria que la fessin sentir culpable. Ni parlar-ne. Se n'havia anat per viure la seva pròpia vida, al marge del domini controlador de l'avi, i per oblidar les coses que la feien sentir petita, lluny de les manipulacions i els pactes de silenci, de les mirades que la jutjaven i l'atmosfera asfixiant de la vall.

Va acabar d'eixugar-se fregant-se el cos amb el barnús i se'l va deslligar amb suavitat davant del mirall. Va pensar un altre cop en les cites que tindria ben aviat i, després de buscar el perfum dins la bossa, se'n va posar una mica rere les orelles i a l'escot. Potser en Paco la portaria d'acompanyant. Potser allò que havia passat la nit anterior es repetiria amb regularitat. La Kate va sospirar profundament, estranyada de sentir-se tan indiferent davant d'aquella idea. Hi havia fantasiat des de la primera entrevista, i quan a la fi havia passat reaccionava d'aquella manera inesperada. Ara que ja és una realitat t'encongeixes? Va mirar-se als ulls. Va, Kate, això és el que vols, poder i sofisticació, i en Mendes t'ofereix el lot complet.

Va deixar que el barnús rellisqués fins a terra i va observar-se al mirall. Potser li sobraven un parell de quilos justament allà. Les mans es van aferrar al seu ventre com si fossin paparres, com sempre feia cada cop que es mirava nua. De perfil, aquella corba suau però obstinada, que augmentava amb la mínima distracció, va aparèixer per mortificar-la. Va encongir l'estómac fins que li va fer mal, de la mateixa manera que quan eren petites, i no va poder evitar pensar en la Dana. Diumenge es retrobarien a la festa, gairebé deu mesos després...

Va començar a vestir-se i, abans de posar-se les mitges, es va revisar les ungles amb atenció. Manicura transparent i impecable a les mans, i doble capa Black Silk als peus: el contrast entre la seva imatge formal i la petita

irreverència que, en privat, li recordava la seva adolescència salvatge. Es va preguntar si en Paco es devia haver adonat d'aquell detall, i va mirar-se el tatuatge que feia tants anys que li condicionava les compres de sabates. Alguna vegada fins i tot s'havia imaginat què pensarien els clients del bufet si li veien els peus. Va agafar l'assegador i va endollar-lo per eixugar-se els cabells. Segur que la Dana seria l'única que s'alegraria del seu ascens. Però pensar en el moment que es trobarien li va ressecar la boca, i es va empassar la saliva. No seria gens fàcil explicar-li el que havia fet, i es podia imaginar perfectament la cara que faria quan li digués això d'en Mendes.